Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 10 (84) жовтень 1999

Видавництво Отців Василіян «Місіонер» пропонує:

о. А. Трух, ЧСВВ. Життя святих. – Том 4 (жовтень – листопад – грудень). — 320 с.

Цією книгою видавництво завершує знайомити численних читачів про життя Божих угодників, які вшановуються св. Церквою в три останні місяці року (серед них — Андрій Критський, Іван Золотоустий, наш святий Йосафат Кунцевич, Франциск Ассізький, Тереза Ліз'єнська та ін.).

Цінний 4-томник "Життя святих" адресований широким колам читачів. Він стане щоденною скарбницею духовної поживи тисячам християн.

Вальторта М. Богочоловік: життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. Том 1: приховане життя Ісуса / Пер. з нім. О. Кияк. — 360 с.

Пропонована книга є своєрідним конспектом видінь глибоковіруючої християнки з Італії Марії Вальторти. Вона в усіх подробицях і деталях відображає відомі євангельські події Різдва Христового, Стрітення, Благовіщення Пречистої Діви Марії. Нині існує неоднозначне ставлення до видінь М. Вальторти, проте Церква не відкинула їх. Книга адресована тим, які бажають глибшого розуміння святого життя і подій з життя Ісуса Христа.

Альманах "Київська Церква" (№ 5) знайомить з такими темами:

— значення енцикліки "Віра і розум" на порозі третього тисячоліття (І. Паславський);

— особа Ісуса Христа і Тайна його народження (Д. Степовик);

— греко-католицька Церква на Мадярщині (І. Гречко);

— еколого-етична повинність (о. Д. Ляхович, ЧСВВ);

— мистецтво як засіб утвердження християнської моралі (Е. Мисько) та ін.

Часописи "Місіонар", "Світло", вісник Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні "Дзвіниця" надалі знайомлять вас з релігійним життям України і світу, а також формують християнський світогляд читача.

* * *

Нашу літературу можна придбати у Львові (в кіосках біля церков св. Онуфрія та св. Андрія у центрі, при храмі Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові), а також при василіянських монастирях України.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Золота осінь своїм розкішним пензлем різними барвами прикрасила всю природу, яка спонукає нас подякувати господареві за рясні плоди землі і нашої праці. У жовтні Вселенська Церква прославляє Господа, відмовляючи вервицю. Тому подаємо усі Таїнства вервиці на 4 сторінці обкладинки цього числа. Також заохочуємо усіх мирян, які мають можливість, взяти участь у Шостій міжнародній прощі вервиці за єдність Церкви і народу, яка триватеме у с. Бороняво. Закликаємо щодня молитися на вервиці за зміцнення в злагоді та любові християнської родини. "Слово життя", яке публікуємо під рубрикою "Роздуми над Євангелією", допоможе усвідомити усім читачам те, як слід любити ближніх. Синод єпископів УГКЦ у Крехові закінчився і ми коротко знайомимо з його роботою та публікуємо витяги із звернення наших ієрархів.

Всім, які бажали б поїхати до Люрду, але не мають можливості, пропонуємо прочитати статтю про с. Бачів, а опісля поїхати до цього українського Люрду.

Беручи участь у духовних відновах-реколекціях та місіях у м. Кам'янці-Бузькій, с. Бобятині та с. Лавочному, вірні готувалися до зустрічі ювілею 2000-ліття християнства. Про це також читайте у цьому числі "Місіонаря". Під рубрикою "З монашого життя" вміщено статті про облечини у Згромадженні сестер Служебниць та є інформація про священичі та дияконські свячення у Гошівському монастирі отців Василіян. Матеріал о. В. Зінька, ЧСВВ про сповідь стане у нагоді усім і допоможе збагнути значення цієї святої Тайни. Також закінчуємо публікувати допис п. М. Мудрої про свідків Єгови. Ми переконані, що про них слід знати щоразу більше. Дав би Бог, щоб дана стаття спонукала цих сектантів навернутися до Христової Церкви.

Закінчуємо знайомити вас і з постаттю ЧСВВ – о. Северіяном Войтовичем. Детальний репортаж про з'їзд молоді у Києві повинен заохотити наших молодих читачів до подальших кроків щодо єднання усіх християн. Дітям даруємо добірку віршів поета Зеновія Филипчука та повчальне оповідання про спокуси.

Нехай жовтень, в якому збираємо земні плоди, буде плідним і у духовному плані, тобто, щоб ми збагатилися, зростаючи у численних чеснотах.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

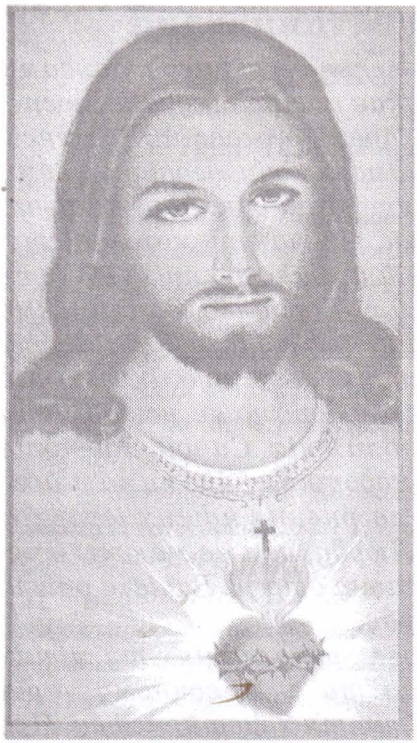

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ПРОФЕСОРИ І СТУДЕНТИ КАТОЛИЦЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ РОЗВИВАЛИ ПРОСВІЧЕНУ І ОЖИВЛЕНУ ХРИСТИЯНСЬКОЮ ВІРОЮ КУЛЬТУРУ.

В багатьох країнах світу існують католицькі університети. Їх основним завданням є викарбувати християнський світогляд у студентів і сформувати християнську інтелігенцію. Молімся, щоб професори і студенти цих університетів надавали християнського

змісту таким сферам, як література, засоби масової інформації, музика, мистецтво, гуманітарні науки тощо.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ УСВІДОМИЛИ СВОЄ ЗАВДАННЯ І ПОКЛИКАННЯ — ПОШИРЮВАТИ ВІРУ ТА СПІВПРАЦЮВАТИ З МІСІОНЕРАМИ.

Ювілей 2000-ліття християнства слід відзначати не лише формальними заходами, але і конкретними кроками.

Місійне завдання Церкви — поширювати віру Христову аж до краю землі — ніяк не можна покладати лише на одних місіонерів у нехристиянських країнах. Згідно з наукою Церкви про християн-мирян усі хрещені покликані свідчити і поширювати Христову віру, як особисто, так у парохіяльних спільнотах, а також співпрацювати з місіонерами. Молімся, щоб всі християни належно сповняли це своє завдання і покликання.

Місцевий: ЩОБ МІЖ ХРИСТИЯНАМИ ВІДНОВИЛАСЯ ТРАДИЦІЯ ВІДМОВЛЯТИ ВЕРВИЦЮ ЗА ЗМІЦНЕННЯ В ЗЛАГОДІ ТА ЛЮБОВІ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ.

Сім'я, яка проказує спільно вервицю, є міцною. Ще не чувано ніколи, що сім'я, в якій моляться на вервиці, розпалася. Велика сила цієї спільної молитви. Жовтень проголошений місяцем вервиці в Католицькій Церкві і ми радо на ній молімся з наміром, аби християнські родини зміцніли у злагоді і любові.

Покровитель на жовтень – св. апостол і євангелист Лука, 18 (31)

Св. євангелист Лука народився в Сирії (місто Антіохія). За професією був лікарем, художником. Згодом став учнем апостола Павла. Він є ***одним із авторів св. Євангелія*** *й Діяння Апостолів. Натхненний Святим Духом Лука намагався написати все згідно з історичною правдою. Він докладно описав такі події як Благовіщення, зустріч Пресвятої Богородиці з Єлизаветою, народження Ісуса Христа, Стрітення, а також зворушливі притчі про блудного сина, доброго пастиря, митаря і фарисея та ін.*

У "Діяннях Апостолів" св. Лука розповідає про чуда, які творили апостоли за Божим Провидінням. Зокрема, він описує діяльність і чуда св. апостола Павла. Про "Діяння" так писав св. Іван Золотоустий: "У цій книзі св. Лука описує сповнення багатьох передбачень Христа — Зіслання Святого Духа й ту дивну зміну, що з тієї хвилини сталася в серцях апостолів".

Св. Епіфаній згадує, що після мученицької смерті св. Павла євангелист Лука проповідував Христову віру в Італії, Дальмації та Македонії. Достовірних даних про його смерть немає.

Св. євангелист Лука є небесним заступником лікарів і художників.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ, ПОРАДАМИ, МАТЕРІАЛЬНОЮ ДОПОМОГОЮ ПІДТРИМУВАЛИ ТИХ, ЩО БОГ ПОКЛИКАВ ДО СВЯЩЕНИЧОГО, БОГОПОСВЯТНОГО І МІСІЙНОГО ЖИТТЯ.

Місійний: ЩОБ ПРИКЛАДОМ, ТЕРПЕЛИВІСТЮ І МОЛИТВОЮ СТАРШІ ЛЮДИ СПІВПРАЦЮВАЛИ У МІСІЙНОМУ ЗАВДАННІ ЦІЛОЇ ЦЕРКВИ.

Місцевий: ЩОБ ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА КОНФЕСІЙНУ ПРИНАЛЕЖНІСТЬ, ЗНАХОДИЛИ ШЛЯХИ ДО ДІАЛОГУ ТА ПОЄДНАННЯ.

Покровитель на листопад — св. свщм. Йосафат, 25(12)

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ НА ІВАНО-ФРАНКІВЩИНІ

Понад 130 членів має в своєму активі Апостольство молитви, яке діє при монастирі Сестер Служебниць у гірському бойківському селищі Перегінському Івано-Франківської області. Надревнителька Апостольства молитви Дарія Писар і її помічниця Марта Христук з вдячністю згадують отця Володимира Палчинського, ЧСВВ, який у 1998 році здійснив урочисту посвяту членів Апостольства молитви. У селищі Перегінському живе понад 18 тисяч жителів, є дві греко-католицькі церкви. Жінки – члени Апостольства молитви допомагають отцеві-мітрату Івану Когуту підтримувати в зразковому стані деканальну церкву. Щомісяця мають збори. Члени Апостольства поділені на 15 гуртків, кожна з яких очолює ревнителька. Внески жертвують на побудову каплиці в пам'ять про отця Ярослава Лесіва. Частину зібраних коштів жертвують для бідних і хворих.

—Ми започаткували молитовні вечори, — говорить Марта Христук. — Як молодша за віком апостолка молитви я стараюся, аби Апостольство доходило не лише до старших, але й до дітей, щоби всім доносити Божу любов. Кожної першої п'ятниці місяця у нас проводиться сповідь Апостольства молитви. Потім маємо Святу годину. Недавно в нашій церкві за великої участі вірних відбулися нічні чування. Почалися вони Молебнем до Христового Серця, в якому брали участь сестри Служебниці. Пізніше проводилися молитви на вервиці, співалися пісні, акафісти до Ісуса Христа. А потім правилася велична Служба Божа. Усі ми пережили надзвичайне духовне піднесення. А ще організовуємо прощі до Зарваниці, Гошева.

Кость ЧАВАГА

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Люби ближнього твого, як себе самого" (Мт 22, 39)

Ці слова зустрічаємо ще у Старому Завіті (Лв 19, 18).

Щоб відповісти на підступне запитання фарисеїв, Ісус використовує традицію пророків та книжників, яка досліджувала основи, що об'єднували Тору (Старозавітній закон), тобто Божі настанови, що містяться у Біблії. Рабин Гіллель говорив: *"Не роби твому ближньому те, що не миле тобі..."*

Для єврейських вчителів любов до ближнього походить із любові до Бога, який створив людину на свій образ і подобу, тому неможливо любити Бога, не люблячи його створіння.

Ісус ще раз підтверджує цю причину і додає, що заповідь любити ближнього є подібною до першої заповіді любити Бога усім серцем, розумом і душею. Стверджуючи подібність між двома заповідями, Ісус їх з'єднує в одне єдине. Так поступали і християни впродовж віків. І як коротко висловиться апостол Іван: "Хто не любить брата, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить" (1 Ів 4, 20).

"Люби ближнього твого, як себе самого".

Ближній — Євангеліє про це говорить ясно – це кожна людська істота, чоловік чи жінка, друг чи ворог, якій належить повага і шана. Любов до ближнього є звернена одночасно до всіх і до кожного зокрема. Охоплює усе людство і конкретизується на тому, хто поруч тебе.

Але хто може дати нам так велике серце, хто може викликати в нас таку любов, щоб відчувати близькими навіть тих, що нам чужі? Хто допомагає нам перемогти егоїзм, щоб бачити себе в іншому? Це Божий дар, це та сама Божа любов, що "влита в серця наші Святим Духом, що нам даний" (Рм 5, 5).

Отож, ця любов не є загальноприйнятою, не є простою дружбою, не є самою благодійністю, але любов'ю, що влита у наші серця вже від хрещення. Ця любов є життям самого Бога, Пресвятої Трійці, в якій ми повинні перебувати.

Тому любов — це все. Але, щоб могти жити нею добре, потрібно знати її риси, що випливають із Євангелія та цілої Біблії і які, на нашу думку, можна звести до кількох основних.

Перш за все, Ісус, який люблячи усіх людей, помер за них, вчить нас, **що справжня любов має бути спрямована до всіх.** Не як та, просто людська любов, яку часто маємо, і яка обмежується у таких поняттях як сім'я, друзі, близькі...

Справжня любов, якої бажає Ісус, не знає поділу: не відрізняє особи симпатичної від антипатичної, для неї немає гарного, поганого, великого чи малого; для цієї любові немає співвітчизника чи чужинця, члена моєї церкви чи іншої, того, що визнає мою релігію чи іншу. Ця любов охоплює всіх. І так маємо робити й ми: любити всіх.

Хто справді любить, той любить перший, не чекає, що його любитимуть. У людському вимірі буває так, що любимо тих, хто нас любить. Той, хто справді любить, бере ініціативу, так як зробив Отець, коли ми ще були грішниками, а тому не любили. Він послав свого Сина, щоб спасти нас. Отож, слід любити всіх і любити першими.

І далі: справжня любов полягає в тому, **щоб бачити Ісуса в кожному ближньому.** *"Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, мені ви зробили" (пор. Мт 25,40),* — скаже Ісус нам на останньому суді. І це стосуватиметься добра, яке робимо. Брак діл милосердя — це також зло. Хто любить справді, той любить друга і ворога, робить йому добро, молиться за нього.

Ісус хоче також, щоб любов, яку він приніс на землю, стала взаємною: щоб один любив іншого і навпаки. Це шлях ло єдності.

Усі ті особливості любові допомагають нам зрозуміти і краще жити словом життя цього місяця: **"Люби ближнього твого, як себе самого".**

Так, хто любить ближнього по-справжньому, той любить ближнього як себе самого. І це потрібно розуміти буквально. Необхідно бачити в іншому "другого себе" і робити іншому те, що робили б собі самим. Хто любить по-справжньому, той вміє страждати з тим, хто страждає, радіти з тим, хто радіє, нести тягарі інших, що вміє, як говорить апостол Павло, статися одно з любленою особою. Отож, **це любов** не лише почуттів чи гарних слів, а **конкретних вчинків.**

Хто має інше релігійне визнання, теж намагається чинити за так званим "золотим правилом", яке знаходимо у всіх релігіях. Це правило каже, щоб робити іншим те, що хочемо, щоб робили нам. Ганді це пояснює просто і влучно: *"Не можу зробити тобі зла, не поранивши себе самого".*

Цей місяць, отож, має бути нагодою знову збільшити любов до ближнього, без огляду, чи це сусід по будинку, чи шкільний товариш, знайомий чи найближчий родич. Ближнього слід добачати у знедолених людях, які переживають війни чи стихійні лиха. Колись вони були невідомі і далекі на тисячі кілометрів. Тепер і вони стали нашими ближніми.

Кожного разу любов підкаже нам, що робити, і поступово зробити наше серце подібним до Ісусового Серця.

К'яра ЛЮБІХ

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ ЗАВЕРШИВСЯ

Перші 10 днів вересня у Крехівському монастирі отців Василіян тривав Синод єпископів УГКЦ.

Вперше до Львова прибув архиєпископ Никола Етерович, нещодавно призначений апостольський нунцій в Україну. Він взяв участь у Архиєрейській Літургії з нагоди початку Синоду. Щоб обговорити нагальні проблеми Церкви, зібралося 30 владик з України та діаспори.

17 вересня цього року єпископ-помічник глави УГКЦ Кир Любомир Гузар провів прес-конференцію для представників засобів масової інформації. Вона була присвячена роботі цьогорічного Синоду. **По-перше,** єпископи УГКЦ застановлялися над такою актуальною проблемою як *душпастирська праця в Україні і на поселеннях*. Зокрема, програмний виступ екзарха Києво-Вишгородського Василя Медвіта, ЧСВВ стосувався становища греко-католиків не лише у Східній Україні, а й у Казахстані та Сибіру. У цьому контексті йшла мова про ще активніше залучення монаших Чинів і Згромаджень до місійної праці.

По-друге, на Синоді відбувалося *читання партикулярного права*, і воно стосувалося нашої церковної ідентичності. До речі, владики працювали над рішенням щодо застосування загального права з Кодексу канонів Східних Церков до українських умов.

По-третє, на порядку денному був *документ Собору УГКЦ*, який у 1998 році проходив на тему "Роль і місце мирян у нашій Церкві". *Проблематика наступного Собору*, який відбудеться у 2001 році, теж стала предметом обговорення наших ієрархів.

На світлині: владики і священики УГКЦ біля митрополичої палати.

По-четверте, з душпастирського і адміністративного огляду наші єпархії як в Україні, так і за її межами, потребують структуризації чи реорганізації. Це теж обмірковували владики УГКЦ.

Сподіваємося, що рішення цьогорічного Синоду УГКЦ змінять наше церковне життя у кращий бік.

Детальніше про зібрання єпископів нашої Церкви можна дізнатися у "Дзвініці", № 10 та 11.

ВИТЯГИ ІЗ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ ДО ДУХОВЕНСТВА ТА ВІРНИХ

Всечесніші Отці, дорогі Браття і Сестри!

Ми, Ваші Пастирі, добре усвідомлюємо і здаємо собі справу з тих великих труднощів, які доводиться нам усім разом переживати. Йдеться, насамперед, про економічне становище нашого народу, брак щоденного хліба для багатьох, нестача робочих місць, масова еміграція українців до всіх країн світу, де на них чекає багато небезпек. З болем спостерігаємо, що українське суспільство дуже зубожіло. Його праця винагороджується неналежно, а пенсіонери часто терплять голод.

Зі свого боку, наша Церква, як в Україні, так і в діаспорі, старається всіма своїми скромними засобами прийти на допомогу бідним і тим, хто її справді потребує, зокрема зусиллями своїх харитативних організацій, які зосереджують свою увагу на найбільш нужденних. *Цим нашим листом закликаємо всіх, хто має якісь матеріальні засоби, поділитися з любові до Христа своїм добром з бідним.*

Мусимо згадати і про важке становище нашої молоді, якій стає все важче вступити до вищих навчальних закладів освіти, після закінчення яких випускники не знаходять місця праці і змушені шукати його в інших державах. Ми також усвідомлюємо усі ті небезпеки, що спричинені браком християнської моралі.

Однак, попри всі ті нестачі та життєві труднощі, які минуться, ми маємо один із найцінніших Божих дарів, яким є свобода народу у своїй незалежній державі і цей дар ми мусимо цінувати і реалізувати в житті на християнських засадах.

Сучасне становище українського народу і нашої Церкви не повинно довести нас до зневіри, особливо зараз, напередодні таких вагомих історичних подій, якими є Великий Ювілей — друге тисячоліття від народження Христа-Бога як людини — та започаткування третього тисячоліття нової християнської ери. *Нашим порятунком, як також порятунком для всіх народів, є Христос-Бог — Спаситель людства взагалі і народів зокрема.*

Вона, наша рідна Церква, врятує і сьогодні наш народ, бо в ній діє Божа Сила, сам Воскреслий Христос — Голова Церкви.

Особливо звертаємося, дорогі Брати і Сестри, до сучасної української молоді, яка перейшла страшну школу атеїзму, а також до батьків, учителів, викладачів, катехитів, що цю молодь виховують. Ви, діти, юнаки, юначки, маєте тепер змогу пізнати Христа-Бога — нашого Спасителя, наше світло, радість, щастя, яких Ви шукаєте. Тільки Христос може Вас ощасливити. Пізнавайте Христа, полюбіть Його, ставайте добрими християнами і чесними громадянами, тоді наша Батьківщина, наша держава стане справді християнською, як за часів Володимира Великого.

Усі наші надії на щасливе майбутнє нашого народу й нашої Церкви ми покладаємо під всемогутній Покров Пречистої Діви Марії.

СЕЛО БАЧІВ – МІСЦЕ МАРІЙСЬКОГО ПАЛОМНИЦТВА

"Отче, багатий на милосердя, нехай святий Ювілей стане часом відвертості, діалогу і зустрічі серед усіх тих, що вірять у Христа..." Ці слова з молитви Папи Івана Павла II на третій рік підготовки до Ювілею 2000 року стали домінуючими під час святкувань з нагоди 2000-ліття Різдва Христового у селі Бачеві Перемишлянського району на Львівщині.

На світлині: релігійно-молитовний центр у с. Бачів.

Прибули процесії із сусідніх сіл, а також приїхали гості з Перемишлян, Рогатина, Тернополя, Львова, почесні жителі села з Франції та США. Святочну Літургію очолив і відслужив у новозбудованому храмі св. Івана Хрестителя протосинкел Львівської Архиєпархії УГКЦ о. Ярослав Чухній, який разом із священиками освятив розпис церкви. Після закінчення св. Літургії учасники святкувань процесійно вирушили до гроти-каплиці Пречистої Діви Марії, спорудженої на взірець гроти в Масаб'єлі (Люрд, Франція).

Молебень зібрав багато людей. З імпровізованої сцени до присутніх звернувся о. Ярослав Чухній, який привітав усіх і подякував за участь у спільній молитві. Він висловив надію, що новостворений у Бачеві релігійно-молитовний центр стане місцем Марійського паломництва до бачівської гроти-каплиці, де з-під старої церкви і дзвіниці вода тече у басейн по гранітній плиті, що привезена з чудодійного Люрду у Франції. За дорученням Преосвященного владики Любомира Гузара о. Ярослав привітав пароха церкви Богоявлення Господнього с. Бачів о. Михайла Цікала та нагородив його пам'ятною медаллю Митрополита Андрея Шептицького. За вдалий архітектурний проект храму і гроти-каплиці у с. Бачів архітектора п. Володимира Зотова нагороджено пам'ятною медаллю Патріарха Йосифа Сліпого.

Щирі слова подяки виступаючих були звернені до фундаторів та жертводавців храму св. Івана Хрестителя і гроти-каплиці. Особлива заслуга у створенні Бачівського релігійно-молитовного центру належить о. Василеві Приймі, який приїхав з Люрду, де понад сорок років служить у виноградни-

ку Христовому для українців цілого світу. У своєму виступі п. Степан Гадуп'як сказав: "Низький уклін та шана Вам від усієї громади. Нехай Господь Бог та Божа Мати благословляють Вас на многії і благії літа".

85-літній священик, поет, письменник, церковний і громадський діяч, великий патріот рідної України о. Василь Прийма із зворушенням подякував за високу оцінку його праці у духовному відродженні українського народу і зачитав кілька нових релігійних поезій про Бачів. Ось уривок одного з віршів:

У Бачів люди приїжджають –
Паломники з усіх сторін,
Пречисту Діву величають,
Співаючи Марійський гимн...

Зійди над Бачевом зорею,
Пречиста Діво Пресвята,
Світи, як сонце над землею,
Провадь народи до Христа!

Ці святкування прикрасили і збагатили виступи хору "Роксолана" з Рогатина, а також аматорські колективи з Брюхович та Бачева. Великий успіх мав виступ дітей під проводом вчительки християнської етики с. Бачів п. Олі Горлатої.

Надія ГРИВНАК

"ПРИЙДІТЬ, ДІТИ, ДО ІСУСА!"

"Пустіть дітей приходити до мене, не бороніть їм: таких бо царство Боже"

(Мр 10, 14)

Нещодавно юні парафіяни греко-католицької громади села Колоденці, що на Львівщині, вперше у житті приступили до Святого Причастя. Всі діти старанно готувалися до своєї першої зустрічі з Євхаристійним Ісусом. Вони з радістю відвідували катехитичні науки, які для них проводив місцевий парох о. Михайло Сарабаха.

На свято Переображення Господнього, очистивши свої душі у св. сповіді, діти приступили до Пресвятої Євхаристії. Після Служби Божої відбувся невеликий концерт, підготовлений дітьми, під час якого вони піснями і віршами прославляли нашого Спасителя Ісуса Христа і Пресвяту Богородицю. За організацію і проведення концерту подбала п. Марія Зінь.

А на завершення урочистостей о. Михайло Сарабаха вручав дітям пам'ятку про урочисте Святе Причастя і разом з присутніми вірними побажав їм зростати добрими християнами.

Андрій БІДЮК,
м. Львів

СВЯТІ МІСІЇ У ЛАВОЧНОМУ

19 вересня у с. Лавочне Сколівського р-ну на Львівщині розпочались св. місії (востаннє вони тут були проведені у 1995 році о. Василем Вороновським, Студитом). Службу Божу у місцевій церкві правили о. Йосиф Будай, ЧСВВ, генеральний консультор та о. диякон Миколай Ковалишин, ЧСВВ зі Львова. Чудово співав хор під керівництвом Марії Барни і Анастасії Коруд. Сестри св. Йосафата Агнета Заведюк і Андріана Ірза допомагали о. місіонерам у їхній праці. Вони провели катехитичні науки з учнями старших класів середньої школи цього села. Отець-диякон М. Ковалишин, ЧСВВ та о. Й. Будай, ЧСВВ теж мали зустріч з вихованцями цієї школи.

На сам празник Різдва Божої Матері відправлялася св. Літургія, під час якої о. Йосиф Будай, ЧСВВ виголосив заключну місійну науку. Він наголосив на правильному вихованні дітей у сім'ї та школі.

Молімся, щоб праця вищезгаданих отців-місіонерів дала добрі плоди, адже вони знову засіяли зерна християнської віри у серцях вірних Лавочного.

На світлині: о. Йосиф Будай, ЧСВВ, о. диякон Миколай Ковалишин, ЧСВВ, сестри Йосафатки та священики.

ГОЛОСИЛИ БОЖЕ СЛОВО У КАМ'ЯНЦІ-БУЗЬКІЙ

З 9 по 12 вересня у цьому районному центрі Львівщини відбулися реколекції під проводом о. Йосифа Будая, ЧСВВ, якому допомагали о. Юстин Мидзка, ЧСВВ, бр.Ігнатій Москалюк, ЧСВВ та сестри Йосафатки Тадея Довгунь і Матея Єзевська. Під час Хресної дороги у другий реколекційний день вірні йшли через ціле місто зі святим хрестом, який буде встановлений на відновленому церковному куполі. В суботу ввечері тривало нічне чування для молоді. До них долучилася молодь василіянських церков св. Онуфрія та св. Андрія м. Львова.

Концерт для молоді розпочали члени Марійської Дружини молоді і учасники хору "Звук" з короткою програмою "Хваліте Господа". З великим успіхом виступило тріо "Струни серця". Їхні пісні направду торкалися найглибших струн серця, викликали зворушення у слухачів. Завершували концерт члени Товариства "Містична троянда" своєрідною сценічною молитвою "Свята вервиця", а члени гурту "Роси" цього ж Товариства піднесли дух оригінальними релігійними піснями. Завдяки о. Йосифу, ЧСВВ, у залі створилась особлива духовна атмосфера, відчувалась взаємна любов і тепло.

о. диякон Миколай КОВАЛИШИН, ЧСВВ

СВЯТІ МІСІЇ У БОБЯТИНІ

У с. Бобятин Сокальського р-ну, що на Львівщині, з 22 по 28 серпня відбулися св. місії. Їх провадив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Йому допомагали брати Ігнатій Москалюк, ЧСВВ і Вінкентій Смуляк, ЧСВВ та сестри Василіянки з Києва Ярослава Гралюк і Марія Олексиїшин. Тема місій була присвячена 2000-літтю християнства – "*Оновлення в любові до Бога і до ближнього*".

У місіях брали участь вірні сіл Лещатів і Копитів, які також належать до тої самої парохії. Крім щоденних богослужень та місійних наук у церкві, щодня проводилися науки для дітей і молоді у приміщенні дитячого садка. Утрені і вечірні відправляв о. Степан Марцинковський, під час яких священики сповідали людей. Під час нічних чувань для молоді на допомогу прибули о. Вінкентій та брати Рафаїл і Атаназій з Кристинопільського монастиря отців Василіян. На знак свого приречення служити Ісусові Христові кожен вірний причепив медалик до місійного хреста. Зворушливою була Хресна дорога вздовж села. Тяжкий дубовий хрест несли спочатку мужчини і жінки, а потім молодь і діти.

З нагоди св. місій пожвавлено діяльність Апостольства молитви і засновано товариство тверезості.

ШОСТА МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ

Традиційною стала проща вервиці за єдність Церкви, яка проводиться у другу неділю жовтня. До цього вони проводились у Грушеві, Гошеві та Літмановій. Зараз вперше відбудеться на Закарпатті, у Бороняво з 8 по 10 жовтня цього року.

Цьогорічна проща поділяється на три важливі частини: покутничо-паломницька, молодіжно-молитовна, спільні молитовні заходи.

Перша частина відбудеться в п'ятницю, 8 жовтня. Прочани будуть строго постити у намірі за єдність Церкви і молитися за прославу Слуг Божих: Теодора Ромжі, Олександра Хіри та інших ісповідників і мучеників Католицької Церкви Закарпаття, а також за померлих членів та добродіїв місійного товариства святих Кирила та Методія.

Покутниче паломництво починається 8 жовтня о 15 годині в с. Іванівцях Мукачівського р-ну на місці побиття Слуги Божого Теодора Ромжі. Опісля продовжиться піша проща до Бороняви, яка дорівнюватиме майже 100 км. Прочани зупинятимуться в 14 населених пунктах Закарпаття: Іванівці, Росвичово, м. Мукачево, Дунковиця, Кам'янське, Сільце, Заріччя, м. Іршава, Ком'яти, Чінгаве, м. Виноградів, Крива, м. Хуст, Бороняво. Передбачається п'ять автобусів, які будуть підвозити людей до Бороняви. Прибуття до Бороняви пішої прощі передбачається в неділю 10 жовтня вдосвіта.

Молодіжна молитовна програма розпочинається 9 жовтня о 15 год. реєстрацією.

17 год. — привітання гостей і обмін думками
19 год. — культурна програма
20 год. — співана вервиця
21.30 год. — Служба Божа (нагода до св. Сповіді цілу ніч)
23 год. — Всеношне Богослуження
24 год. — нічне чування біля ватри

Неділя, 10 жовтня.

6 год. — Утреня
7 год. — Служба Божа, після неї сніданок у наметовому містечку для паломників здалека.

Спільні молитовні заходи в неділю, 10 жовтня.

10 год. — Спільна вервиця
11 год. — Архиєрейська Служба Божа. Після неї — слово голови Місійного товариства св. Кирила і Методія, організатора прощі. Опісля — обід для паломників здалека.

Спішімо всі на прощу вервиці, до Бороняви, аби молитися за єдність Церкви і народу.

Редакція "Місіонаря"

НОВОПОСВЯЧЕНИЙ ХРАМ НА КИЇВЩИНІ

Широкому загалу відомо, як за радянських часів нищилася Христова віра: поширювався атеїзм, зносили церкви, закривали монастирі. Але настала релігійна свобода і в Україні, почала відроджуватися Церква, а разом з нею по наших містах і селах будуються нові і реставруються понищені Божі храми, хрести, як символи нашої віри.

Доказом цього є одна з тисячей новозбудованих в Україні православних церков у с. Світанок Переяслав-Хмельницького р-ну на Київщині. Будівництво цієї церкви проходило з ініціативи і під опікою п. Володимира Шовкошитного. Він, завдяки підтримці обласної і районної ради, за проектом п. Лариси Скорик, впродовж 6 років разом з іншими добродіями сприяв побудові в своєму рідному селі церкви. На її посвячення було запрошено гостей з різних кутків України, а також представників різних конфесій.

З Івано-Франківщини теж прибула делегація в складі 5 осіб: п. Мирослав Сліпко, п. Олег Вівчаренко, п. Михайло Головатий, о. Марко Максимів, ЧСВВ бр. Дам'ян Дутка, ЧСВВ (Івано-Франківський монастир отців Василіян).

На світлині: у центрі – Патріарх Філарет, зліва – о. Марко Максимів, ЧСВВ, представники влади і громадських організацій.

Здійснив посвячення церкви і відправив Божественну Літургію Патріарх УПЦ КП Філарет (Денисенко). Люди були глибоко зворушені цією подією, що сталася в їхньому селі, адже десятки років жили без церкви. Вже кілька поколінь виросло без Бога і храму. Багатьом стало зрозуміло, що не самим хлібом живе людина, але і словом Божим.

Після Св. Літургії патріарх Філарет нагородив п. Володимира Шовкошитного і п. Ларису Скорик орденом св. князя Володимира. В кінці відбулося нагородження медалями тих, які спричинилися до будови цієї церкви.

о. Марко МАКСИМІВ, бр. Дам'ян ДУТКА, ЧСВВ

ВІД РЕДАКЦІЇ: факт присутності на посвяченні православного храму двох василіянських монахів засвідчив певне зближення між двома Церквами. Постійно молімося і у намірі за поєднання усіх християн України в єдину Церкву, хоча така перспектива видається ще далекою.

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!
Шановна редакціє!

Пише до Вас парафіянка Святовоскресенської церкви смт. Винник на Львівщині. Минулого року у нашу сім'ю прийшла біда: померла бабуся, тато поламав ногу, маму оперували. Перед операцією мами я почала щиро відмовляти дев'ятницю до Божого милосердя і св. Юди Тадея, щиро просячи здоров'я для батьків та сестри, уповаючи на Боже милосердя. Операція пройшла успішно. З того дня непохитно вірю у Боже милосердя, заступництво Юди Тадея. Нині у нашій сім'ї все гаразд.

З повагою Ірина КАНЦІР

* * *

Слава Ісусу Христу!

Протягом останніх років через заступництво святих Бог дає ласки моїй родині.

В 1996 році після клінічної смерті, яка настала внаслідок автомобільної аварії, повернувся до життя мій брат. В цьому році, після закінчення вузу, з Божою допомогою працевлаштувався мій син. В кожному конкретному випадку я відмовляла дев'ятниці до Божого милосердя, Христових Ран, Матінки Божої Неустанної Помочі та св. апостола Юди Тадея.

Складаю щиру подяку на сторінках часопису нашій небесній Матері, св. Юді Тадею за їхнє заступництво перед Богом.

Закликаю всіх, хто знаходиться в складному становищі, звернутися за допомогою до святих і вони завжди допоможуть.

Лариса ДУДКОВСЬКА,
м. Луцьк

ВІСТІ З КАЗАХСТАНУ

У травневому числі "Місіонаря" ми інформували про те, що до м. Павлодара у Казахстані поїхали з місійним завданням о. Іриней Бабинець, ЧСВВ і бр. Анатолій Головчук, ЧСВВ. Публікуємо допис останнього про святкування Дня незалежності України у Казахстані.

Українська громада м. Павлодара спільно з гостями з м. Астани (Казахстан), Києва і США 15 серпня святкували восьму річницю незалежності України.

Урочистості розпочалися святковою програмою, у якій брали участь о. Василь Говера, парох УГКЦ з Караганди і о. Іриней Бабинець, ЧСВВ, парох УГКЦ у Павлодарі. Вони наголошували у своїх промовах на тому, що ми повинні дякувати Богові за незалежність. Бо в народі кажуть: хто дякує, той немовби два рази просить.

Також мали слово гості зі США: п. Іван Буртик і п. Аскольд Лозинський. На згадку про перебування на казахській землі п. Михайло Парипса подарував гостям казахський головний убір.

Один з громадських діячів Казахстану привітав учасників свята

На світлині: учасники святкування української незалежності у Казахстані.

і побажав, щоб світило мирне сонце над Києвом та Карагандою. Приїхав привітати із святом незалежності також хор "Струмок" із Акса, який співав жартівливі пісні.

А місцевим українським хором диригував п. Олександр Білозерський. Просторий зал був переповнений українцями та представниками інших національностей. На це свято прийшли сестри-монахині, які служать при римо-католицькому костелі. Всі присутні були дуже задоволені проведеним заходом.

Наступного дня була відправлена подячна Служба Божа о. Іринеєм Бабинцем, ЧСВВ і о. Василем Говерою у римо-католицькому храмі. Тут постійно правляться богослуження у нашому обряді. Чудово співав церковний хор під диригуванням Олександра Білозерського.

Після св. Літургії о. Іриней подякував о. Василю Говері за підтримку і співпрацю. Також подякував гостям з Америки, бо саме завдяки їх фінансовій допомозі українська громада буде мати змогу купити будинок, який згодом можна переобладнати під власну церкву.

З МОНАШОГО ЖИТТЯ

ЩЕ ОДИН НОВОЄРЕЙ-ВАСИЛІЯНИН

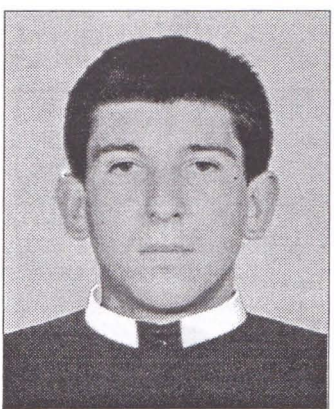

о. Яків Яремчук, ЧСВВ

У Гошівському монастирі отців Василіян, що височіє на Ясній горі, 5 вересня відбулися священичі та дияконські свячення нових робітників у Христовому винограднику. Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван Мартиняк висвятив отця-диякона *Якова Яремчука, ЧСВВ* на священика і трьох братів – *Макарія Леніва, Мелетія Ріжка і Власія Фуца* – на дияконів. Із згаданим владикою св.Літургію співслужили отці Василіяни Теодозій Янків, Протоігумен, о.Іван Шмадило, ігумен Гошівської обителі, о. Василь Мендрунь, магістр новиків та ін.

Отець Яків Яремчук народився 31 травня 1974 року у м.Вижниці Чернівецької обл. 18 липня 1991 року вступив до Василіянського Чину. Середню освіту завершував у Жовківському ліцеї отців Василіян протягом 1993–1994 рр. З 1994 року навчався у Перемишлі. На о. диякона висвячений Кир Іваном Мартиняком 19 січня 1999 року, а 5 вересня рукоположений у священики.

ЩОБ СЛУЖИТИ БОГУ У ЗГРОМАДЖЕННІ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

"Величає душа моя Господа,
і дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм"

(Лк 1,46-48)

Чи не найкращу частку у своєму житті вибрали ті, які вирішили іти за Христом, служити Йому. Велику духовну радість відчувають дівчата, які почули у своєму серці поклик Ісуса "Іди за мною" і за прикладом Пресвятої Богородиці посвячуються служити Богу.

Нещодавно монаша спільнота Сестер Служебниць у Жовкві, що на Львівщині, поповнилась ще дев'ятьма новичками. Велике торжество облечин відбулось у Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового.

Ранок святкового дня видався направду гарним, сонячним. З новіціятського дому процесійно йшли кандидатки в довгих голубих сукнях. Їх голови прикрашали білосніжні віночки лілей. Поруч з ними йшли сестри–монахині Згромадження ССНДМ з запаленими свічками, що символізували світло Христа. Діти сипали пелюстки квітів. У чисте безхмарне небо линули пісні, які прославляли нашого Спасителя Ісуса Христа і Пресвяту Богородицю. Здавалось, раділо небо і земля, раділи сестри, раділи батьки тих, які обрали монашу стежину в житті, раділи всі парафіяни храму, які чисельно зібрались на Святу Літургію.

Належно підготувались до цієї хвилюючої події сестри Згромадження, взявши участь у духовній віднові-реколекціях, які провів о. Гліб Лончина, Студит.

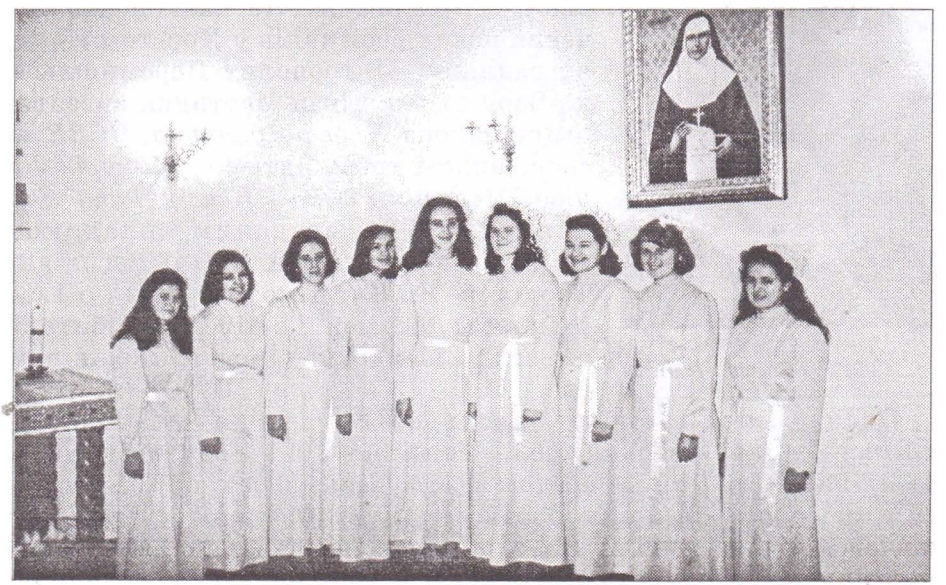

На світлині: кандидатки Згромадження ССНДМ перед облечинами.

На світлині: новооблечені сестри-новички разом з с. Магдалиною, яка була учителькою кандидаток.

Під час урочистої Святої Літургії о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ здійснив облечини дев'ятьох кандидаток. Вони вперше одягнули темно-сині монаші габіти сестер Служебниць – одежу духовної радості, відреклись від світу, стали Обручницями Ісуса Христа. При облечинах кожна з них отримала нове монаше ім'я, яким кликатиме її Господь. Новооблеченими сестрами Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії стали: **с. Філомена** (Ольга) Чворсюк, **с. Андрея** (Наталія) Якимець, **с. Фаустина** (Галина) Мартин, **с. Гавриїла** (Світлана) Попович, **с. Тереза** (Світлана) Хримко, **с. Дарія** (Оксана) Потулин, **с. Францішка** (Оксана) Просович, **с. Маркія** (Марія) Цимбаліста, **с. Володимира** (Марія) Зозуляк. Кожній з них вручили монаші правила, згідно з якими вони житимуть в монашій спільноті, а також "мечі духовні" – вервиці, щоб постійно молились до Господа, відганяючи злі стріли лукавого.

Настала благословенна мить святого Причастя. Першими прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа новооблечені сестри-монахині. Мелодійно линуло у храмі "Многая літа". Тепло привітали новичок Згромадження Провінційна настоятелька Сестер Служебниць с. Марта Козак, Генеральна дорадниця с. Люба Старжинська, батьки, рідні новооблечених, вручивши їм букети живих квітів. В цей же день десять Сестер Служебниць відновили свої тимчасові обіти.

Хай же Господь благословить новичок на обраній монашій стежині життя, щоб з гідністю через все своє життя пронесли високе звання Обручниць Христа, щоб жертвенно служили Богу, Церкві, своєму народу.

Ольга КРАК

СВЯТА СПОВІДЬ – ДОРОГОЦІННИЙ СКАРБ

Ми вже неодноразово писали про цю святу тайну. Вважаємо за потрібне ще раз наголосити на найосновніших поняттях про св. сповідь, та на її корисних наслідках.

Загальне поняття про сповідь

Коли брати сповідь саму в собі, то мусимо сказати, що це є своєрідна психотерапія, тобто лікування душі. Один сектант на ім'я Патрік, людина вже старшого віку, не мав спокою, бо на душі були рани від молодечої буйності та інші численні життєві помилки. Докори сумління привели його до лютеранського пастора. Той порадив йому, як звичайно, самому визнати свої гріхи перед Богом. Та це не задовільнило Патріка. Почав шукати більш досвідченого пастора. Знайшовши одного старенького, отримав від нього таку пораду: "Іди, сину, до католицького священика. У цій конфесії практикують особисту сповідь". Патрік послухав його і отримав спокій після того, як визволив свою душу з давно набутих ран. З того часу став практикуючим католиком.

На світлині: до сповіді приступають прочани, що прибули до Крехова.

Свята сповідь вимагає, щоправда, щирості, рішучості і неабиякого зусилля зі сторони каянника. До цієї св. Тайни можуть приступити всі без винятку: як високоосвічена людина, так і неграмотна, як доросла людина, так і дитина. Благодать Божа дається всім і однаково.

Св. Тайна сповіді має п'ять складових частин:

1. **Іспит сумління.**
2. **Жаль за гріхи.**
3. **Постанова поправитись.**
4. **Сповідь перед священиком.**
5. **Виконання покути.**

Хто уділяє св. Тайну Сповіді?

Гріхи можуть відпускати лише єпископ і священик. Та для них це не є проста справа. Щоб добре уділити св. Тайну сповіді, кожен з

них повинен давати приклад бездоганного християнського життя. Він мусить дуже уважно слухати, щоб слушно напоумлювати, радити каянникові, як позбутися гріхів у майбутньому. Отож, йому також потрібно допомоги Божої. Тому перед сповіддю духовній особі слід молитися, прохаючи просвічення Святого Духа і заступництва Пресвятої Богородиці.

Каянник

Достойно приймаючи св. Тайну сповіді, каянник користає з багатьох сторін. Перш за все отримує відпущення усіх скоєних гріхів. Св. Дух повертається до серця людини і наділяє силою, яка допомагає переборювати гріхи. Завдяки Святому Духові настає спокій на душі і велика радість відчувається у серці.

Жив у Швейцарії славний хірург, доктор Тіссо. Будучи протестантом, пацієнтам завжди радив перед операцією висповідатись. На закиди своїх колег, лікарів, що були теж протестантами, відповідав: "Коли католик висповідається, то опероване місце, приміром, на очах заживає, а коли ні, то хворе місця ятриться і операція буває часто без успіху".

Благородні наслідки частої та доброї святої сповіді

Сповідь "лікує" сім'ю. Християнському подружжю, яке часто і добре сповідається, зовсім не важко зберігати подружню вірність. Їм легше по-християнськи виховати дітей. Дітям та молоді часта сповідь дає можливість зростати у вірі і практикувати засади християнської моралі. Не один одружений чоловік щиро вдячний Богові, що взяв шлюб з такою жінкою, яка часто приступає до Святих Тайн. Він сам від неї навчився цього засобу освячення.

Коли не поодинокі люди, а багато вірних з однієї парафії часто і добре сповідаються, то ціла парафіяльна спільнота живе кращим християнським життям. Коли в Церкві багато таких практикуючих парафій, де часто і добре сповідаються, тоді процвітає ціла Церква.

Закономірно, що в даному випадку і суспільство стає моральнішим. Отож, добра і часта сповідь вірних однієї Церкви і громадян однієї держави прокладає шлях до кращого майбутнього для цілого народу і країни. Наведемо як приклад тих державних діячів, практикуючих католиків, які часто і добре сповідались та щоденно причащались. Ними були німецький президент Конрад Аденауер, французький політик Маврикій Шуман (творець європейської спільноти), італійський прем'єр Алсидео де Гаспері, португальський політик де Саназар та ін. Вони зробили для своїх країн та для Європи більше, ніж всі інші діячі 20 ст. Дав би Бог морально стійких державних мужів, практикуючих християн і нашій батьківщині – Україні.

Отож, користаймо з того дорогоцінного скарбу св. сповіді багато разів у рік, по-можливості навіть щомісяця приступаймо до св. сповіді. Не чекаймо знову Великого Посту. Як добра господиня часто прибирає свій дім, так і ми не лише раз в рік очищаймо свої душі добрим покаянням.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

СВІДКИ ЄГОВИ — ВОВКИ В ОВЕЧІЙ ШКУРІ

(Закінчення. Початок у №7-8, 9 за 1999 р.).

13) Св. Письмо складається з Нового і Старого Завіту. Старий Завіт містить 47 Книг. З них свідки Єгови та інші сектанти відкинули 7 Книг та 4 фрагменти, називаючи їх апокрифами (ніби не написані з Божого натхнення). Отже, невигідні для себе книги назвали неканонічними. Канон Святого Письма остаточно затвердила Вселенська Церква у 4 столітті. Секта свідків Єгови, яка заснована у 19 ст., відважується називати несвятим і фальшивим те, що Церква уважає святим вже 2 тисячоліття.

Додаток до Книги Даниїла теж викинули з канону, бо секті тоді легше заперечувати вартість ікон. А другу книгу Маковеїв вилучили через те, що вона згадує про молитви за померлих. Отже, книги, які сектанти вважають за апокрифи, є натхненними Богом, бо пророцтва в них здійснилися.

14) Свідки Єгови **висміюють піст.** Посилаються на такі слова Христові: "Не те, що до уст входить оскверняє людину, а те, що з уст виходить" (Мт 15, 11). Як завжди, вони пропускають те, що їм вигідно, а решту залишають і акцентують на цьому. Перші християни також практикували піст, але не "символічно", як твердять свідки Єгови. Перед початком прилюдної апостольської діяльності Ісус Христос пішов у пустиню і постив там 40 днів. Подібно як диявол намагався спокусити Його, так і сьогодні єговісти спокушають християн. Коли апостоли питали Спасителя, чому вони не могли вигнати диявола з хворого, то Він відповів: *"Цей рід нічим не можна вигнати, тільки молитвою та постом"* (Мр 9, 29).

15) **Фальшиві пророцтва про кінець світу.** Засновник секти К. Расел та його наслідники визначали конкретні дати другого приходу Ісуса Христа, незважаючи на Господні слова: *"А про той день і годину ніхто не знає, ані ангели небесні, — лише один Отець"* (Мт 24, 36). "Не ваша справа знати час і пору, що їх Отець призначив у своїй владі..." (Ді 1, 7). Читаючи "Вартову башту", переконаємося, що сектанти переносили другий прихід Христа на іншу дату. Коли у 1914 році їх запитали, чому Господь не прийшов на землю, то вони відповіли, що прийшов, але у невидимий спосіб. Згідно з Біблією, лукавий в останні дні заволодіє світом. Він бачитиме свій кінець, тому буде намагатися завести в оману якомога більше людей. Хіба він цього не робить, послуговуючись свідками Єгови та іншими сектантами?

Отже, спробуємо накреслити реальну картину про свідків Єгови, які є організацією більш політичною, ніж релігійною.

Вона має осередок у Брукліні (Нью-Йорк), який став справді сильним економічним центром і забезпечує їх великими коштами. Звідси розповсюджується на багатьох мовах світу. Знаючи про великий вплив телебачення та інших мас-медіа, ці сектанти буквально закупляють цілі телепрограми, а деколи і телецентри. Вони орендують зали у театрах, школах за великі гроші.

Єговісти активно діють в Україні. Вони "купують" людей та обіцяють їм, що допоможуть емігрувати до США. На нашу думку, т. зв. "грін кард" (зелена карта) — це їхніх рук справа. З економічної неволі люди потрапляють у духовне рабство, "тюрму без дротів" (так висловився один екс-свідок Єгови).

Коли Господь казав, що молитвою і постом виганяється злого духа, то

практикуймо ці спасенні засоби, аби нашим людям не потрапити у їхні сіті. Молімося за те, щоб ті, які вже опановані ними, за ласкою Божою визволилися з них.

Якщо до вас, брати і сестри із секти свідків Єгови дійде це слово, не сприймайте його як наклеп чи образу, але як заклик знайти правильний шлях і спасіння, яке осягається в Церкві Христовій.

Марія МУДРА, м. Мукачево

З ХРОНІКИ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

ЗА ВІРНІСТЬ БОГОВІ І УКРАЇНІ

Свічка горить перед іконою Матері Божої, в куті висить розп'яття Христове, а на стіні — великий, намальований олійними фарбами у вишиваній сорочці, гуцульському киптарі портрет дуже дорогої в цьому домі людини — діда Івана. Кожного року 20-го травня перед цим портретом горить свічка і всі рідні прихиляють свої коліна, щоб змовити молитву за упокій його душі. Маленька правнучка питає: "А чому ми ніколи не ходимо на його могилу? До прабабці ходимо, а до прадіда ні. А чому так?" У відповідь стискається серце і лунають слова: "Бо не знаємо ні де похований, ні в яких муках помер. Знаємо тільки з чиїх рук прийняв мученицьку смерть".

Як і в багато інших галичан, родина Онутчаків із Микуличина почула 20 травня 1941 року стукіт у двері і крик: "Откройте поскорее!" В хату увірвалось шість чекістів. Вони арештували господаря дому Івана Онутчака. На прощання поклав він руку на голову сина і поцілував в чоло останній раз. Здушеним від жалю голосом сказав: "Вчися сину! А ти, Оленко, останню одежу продай, а сина вивчи!"

До Микуличина незабаром дійшла вістка, як страшно по тюрмах енкаведисти катували людей. Впізнавати батька Івана Онутчака пішов одинадцятилітній син Василь, хоч мати не пускала його. Пішов з надією, що знайде, бо в татка була родинна пляма на шиї, та й арештували його в полатаній сорочці. Але за цими ознаками важко було знайти його і Василь став сиротою.

За що окупанти арештували і замучили Івана Онутчака і інших? Чи за те, що був головою "Просвіти" і не казав людям йти із синьо-жовтими прапорами зустрічати червону армію? Пояснював людям, що це не наші визволителі. Любив щирим серцем свій обездолений український народ і ніс просвіту у рідне село. А таких ліквідовували, як ворогів народу.

В 1958 році в селі Дора біля Яремча з цієї глибоко патріотичної родини був арештований і засуджений о. Антоній Казновський. Його злочином була відмова перейти на московське православіє. Мав тоді 80 років. В 1959 році помер він в маріупольському концтаборі і там похований.

Вдові згадуваного Івана Олені було важко, та вижила і сина спрямувала на добру життєву дорогу. І онуки цієї свідомої української родини не забули, що треба вчитись. Адріян Онутчак закінчив Львівський державний медінститут і інтернатуру. Працює асистентом однієї кафедри і лікарем-консультантом лічниці ім. Митр. Андрея Шептицького. Лікує він хворих із молитвою на устах. Пам'ятає, що є нащадком родин Богдана Лепкого, о. ісповідника Антонія Казновського і релігійно свідомого гуцула Івана Онутчака. Тож не марно пролялася мученича кров.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦеркви смт. Рудно

О. СЕВАСТІЯН ВОЙТОВИЧ, ЧСВВ

(Закінчення. Початок у № 9 за 1999 р.)

о. С. Войтович, ЧСВВ, також досліджував риторику Феофана Прокоповича, видатного українського мислителя 17 ст.

Талант Войтовича-перекладача проявлявся часто. Приміром, на міжнародній конференції, що відбулася в Ужгороді в другій половині 60-х років, синхронний переклад з польської і на польську мову здійснювали доценти У. Голик і С. Войтович. Приємно було чути, коли на прощання вчені з Варшави, Кракова, а також відомий письменник Ярослав Івашкевич відзначили якісний рівень перекладу. Гості з Польщі подивувалися також обізнаності С. Войтовича у польській класичній літературі.

С. Войтович (у співавторстві) зробив доступним для українців написаний німецькою мовою вірш О. Духновича "О, яке сумне життя". Цей майстерний переклад увійшов до першого тому чотиритомного видання творів, що побачило світ 1968 року у Пряшеві.

С. Войтович прекрасно співав. Він вихований на українських народних піснях, усе життя пропагував їх. Був солістом університетської чоловічої капели "Боян", яка тривалий час демонструвала високу культуру хорового співу вибагливій публіці не лише України, а й Росії, Литви, Чехословаччини. Багато викладачів згадують, що С. Войтович мав голос від Бога, співав від душі, своїм оксамитовим ліричним баритоном чарував слухачів. Своєю толерантністю, артистичною шляхетністю, делікатністю й високою духовною культурою він мимоволі вирізнявся серед інших, з ним любили спілкуватися.

Все ніби складалося добре. В 1969 р. у Тернополі о. С. Войтович зустрічався з сестрою Марією (1908 р. народж.) та її доньками. Ще задовго до "визвольного" тридцять дев'ятого року сестра виїхала до США, а коли завітала в Україну, то радянська влада не пустила її в рідне село.

З початку 70-х років в Україні посилилися репресивно-каральні дії проти національно свідомої інтелігенції. Не оминув переслідувань і о. С. Войтович. Над його головою згустилися хмари. 10 січня 1972 р. він змушений був писати "Пояснення до автобіографії": "З 1940 по 1944 рр. я навчався в духовній семінарії в Кристинополі... Після визволення західних областей України приблизно з місяця лютого 1945 р. по жовтень 1945 р. працював священиком у місті Хирові... В жовтні місяці 1945 р. залишив згадану роботу... При вступі у Львівський державний університет я написав усе, а саме, що навчався в Духовній семінарії і працював священиком у місті Хирові. Отримавши радянський диплом,

а з ним професію вчителя, я вважав, що вже не потрібно згадувати попередній рід занять, був переконаний, що досить, якщо про це знають відповідні державні органи".

Від нього вимагалось одне – "каяття" і перехід на православ'я. Постало питання "або" – "або". Або зректися моральних, духовних принципів своєї віри, але зберегти роботу в університеті, або не писати заяви-"каяття" і поплатитися роботою. о. С. Войтович, вибравши останнє, залишився відданим прадідівській вірі. Це був вияв незламного духу і християнського патріотизму.

Розправа настала у липні 1973 р. Звільнення з університету (формальний мотив – "скорочення штатів") нанесло цій вразливій людині важку психологічну травму. Та знову добрі й сміливі люди, зрозумівши першопричину цього звільнення, ризикнули й допомогли С. Войтовичу працевлаштуватися вчителем німецької мови в Ужгородську заочну СШ і вчителем російської літератури та іноземної мови у Великолазівський (Ужгородський) консультпункт.

Стреси, спричинені гонінням за віру, допитами, погрозами призвели до серйозної недуги. Але о. С. Войтович не виявляв ні роздратування, ні злопам'ятства. Шляхетне серце, яке стільки звідало гіркоти, залишилося вірним Христовим заповідям: любити ближнього і прощати тим, які переслідують. Одного разу він щиро сказав доцентові Михайлові Оросу: "Ні на кого зла не тримаю... Роки праці в Ужгородському університеті були найкращими в моєму житті".

Смерть завжди настає несподівано. І все ж... Ніхто з родичів і приятелів греко-католицького священика не чекав, що його життя обірветься так раптово. О. Севастіян відійшов до вічності 15 квітня 1975 року в Ужгороді, на 56-му році життя. Єпископ Івано-Франківської єпархії Іриней Білик, ЧСВВ (в 1968-1972 рр. — студент-фізик Ужгородського університету) пише: *"Про смерть блаженної пам'яті о. Севастіяна (Степана) Войтовича я дізнався від майора КГБ Миколи Івановича Серкіна, який допитував мене в Києві, коли я відновився на навчання в Київському університеті після служби в армії в 1974 році. Майор Серкін хотів знати, наскільки я зв'язаний з ЧСВВ і чи мені відомо щось про смерть о. Войтовича. Я був приголомшений цією вісткою, але я не подав жодного вигляду. По розмові з майором Серкіним я зрозумів, що о. Войтович помер не своєю смертю" (лист від 20 січня 1998 р. до автора цієї статті).*

За традицією священиків хоронять біля церков, де вони правили Службу Божу. Хтозна, чи колись о. Севастіян правив службу в церкві рідного села, але місцевий парох, який знав його за життя, поставився з розумінням до цього. Про похорон подбали родичі о. Севастіяна. Вчителька Марія Штилиха розповідала про те, що після похорону над великим надмогильним дерев'яним хрестом ще довгий час кружляли голуби, символізуючи голубину

вірність і поділяючи гіркоту непоправної втрати. Це була зграйка поштовиків, яких колись о. Войтович привіз у Могильницю і до яких приєдналась голуби з Ужгорода, що їх хтось випустив з кліток після смерті священика. Вірні, йдучи на похорон, несли квіти, молилися за упокій душі цього отця Василіянина.

Минули літа, прозріли душі, виросло нове покоління, а пам'ять про С. Войтовича збереглася у серцях людей, що його знали, були його студентами і колегами. Наприклад, єпископ Іриней Білик, ЧСВВ, згадує ще таке: *"В мене залишилися щонайкращі спогади про зустрічі з всечеснішим о. Войтовичем... Оскільки справжня наука завжди веде до Бога, а тим більше – точні науки, то мене цікавили також богословські науки, але не було доступу до літератури, хіба що на латинській мові. Тому й виникла потреба вивчати латинську мову. В 1969 році я почав відвідувати факультативні лекції з латинської мови на біологічному факультеті, які проводив ст. викладач Степан Йосипович Войтович. Тут я вперше познайомився з ним. Це були надзвичайно цікаві лекції, які з великою майстерністю і вмінням, проводив він. Завжди усміхнений, в постійному русі по аудиторії, у веселому настрої, з гарною жестикуляцією... Він знав, що я підпільно належу до ЧСВВ, але ми до деталей зберігали всі умови конспірації. Ми зустрічалися чисто офіційно, хоч внутрішньо відчували якусь духовну єдність. Це були драматичні і незабутні зустрічі" (лист від 20 січня 1998 р. до автора цієї статті).*

Згадує викладач медичного факультету Ужгородського університету і водночас хірург-практик Олександр Бринзей: "Блаженної пам'яті Степан Йосипович був людиною організованою, зовнішньо охайною, легкої статури. Своєю інтелігентністю, безпосередністю, вимогливістю й сердечністю викликав щиру повагу. Він нагороджував студента за вичерпну відповідь теплою сердечною посмішкою... Як високопрофесійний фахівець він робив доступним для розуміння важкий граматичний та синтаксичний матеріал... Сподіваюсь, погодяться мої однокурсники, коли скажу: ми вдячні долі, що подарувала нам Учителя з високими ознаками людяності і краси".

У долі о. Севастіяна, ЧСВВ у певній мірі відобразилася доля страдниці-України. Маємо надію, що даний матеріал спонукав до роздумів і з'являться нові публікації, грунтовніші й глибші, які висвітлять духовні й творчі витоки натхнення цієї непересічної людини. У грудні цього року о. Севастіяну виповнилося б 80 років.

Степан-Пилип Войтович був покликаний служити Богові й людям. Він має бути належно вшанований, бо заслужив на це. Пам'ять про нього необхідно увічнити присвоєнням рідній школі, вулиці його імені тощо.

Богдан БЕНДЗАР,
доцент Ужгородського університету

З'ЇЗД ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОЛОДІ У КИЄВІ

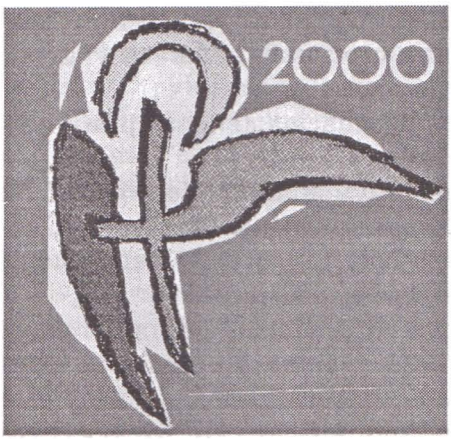

На молодих світ зостається, на молоді будується Церква, — говорить народна мудрість.

З 12 по 19 вересня відбувся перший Всеукраїнський з'їзд християнської молоді у Києві. З'їзд проходив у трьох напрямках: науковому, мистецькому і духовно-молитовному. Відкриття з'їзду відбулося в неділю в Українському домі, що на початку Хрещатика в присутності церковних достойників різних християнських Церков і представників уряду України та численної молоді. У з'їзді брала участь молодь восьми церков: УГКЦ, РКЦ (Римо-Католицька), УПЦ Московського патріархату, УПЦ Київського патріархату, УАПЦ, ВСЕХБ (Баптисти), УСОХАСД (Адвентисти), ВСХВЄП (П'ятидесятники).

Цього ж дня в Будинку вчителя відбувся круглий стіл на тему: "Християнство у житті молоді". Наступного дня, 13 вересня, у великому залі Українського дому розпочався фестиваль-конкурс молодіжних церковних хорів, який продовжувався у наступні два вечори. В ньому брали участь представники всіх згаданих Церков. 14 вересня розпочався форум християнської молоді України, на якому виступив і Президент Леонід Кучма. Головну доповідь виголосив голова оргкомітету Олександр Ярема на тему: *"Християнська молодь України напередодні святкування 2000-ліття Різдва Христового"*.

Форум привітали ієрархи різних Церков, представники державних органів та молодіжних організацій.

Доповідь на тему " *Реальність та містичність Різдва Христового"* виголосив професор Дмитро Степовик. Наступну доповідь: *"Ісус Христос і християнська молодь України"* виголосив о. Мирон Бендик, ректор Дрогобицького єпархіального інституту УГКЦ.

Робота продовжувалась у шістьох секціях і тривала майже цілий наступний день. Кожній із згаданих секцій були подані

теми для доповідей і обговорення. Кожна секція сформулювала деякі резолюції, які пізніше на пленарному засіданні виголошені і включені до головної резолюції Форуму.

Заключною частиною Форуму було схвалення резолюції, в якій підкреслено, що молодь України повинна впливати християнським світоглядом на сімейне життя, соціальні та економічні сфери, а також впливати на поліпшення стосунків держави і Церкви, розвиток суспільства і освіти.

По закінченню роботи Форуму розповсюджєно збірник матеріалів Форуму.

В четвер, 16 вересня, відслужено екуменічний Молебень біля пам'ятника св. Володимиру на Володимирівській гірці, а в п'ятницю на острові Дніпра учасники з'їзду від імені всієї молоді, тобто християн України, відновили хресні обітниці.

Молебень до Матері Божо відслужив о. Йосиф Милян, голова Патріаршої молодіжної комісії УГКЦ у співслужінні всіх присутніх священиків.

В п'ятницю увечері відбулась зустріч учасників з'їзду з Євгеном Сверстюком, відомим публіцистом і редактором часопису

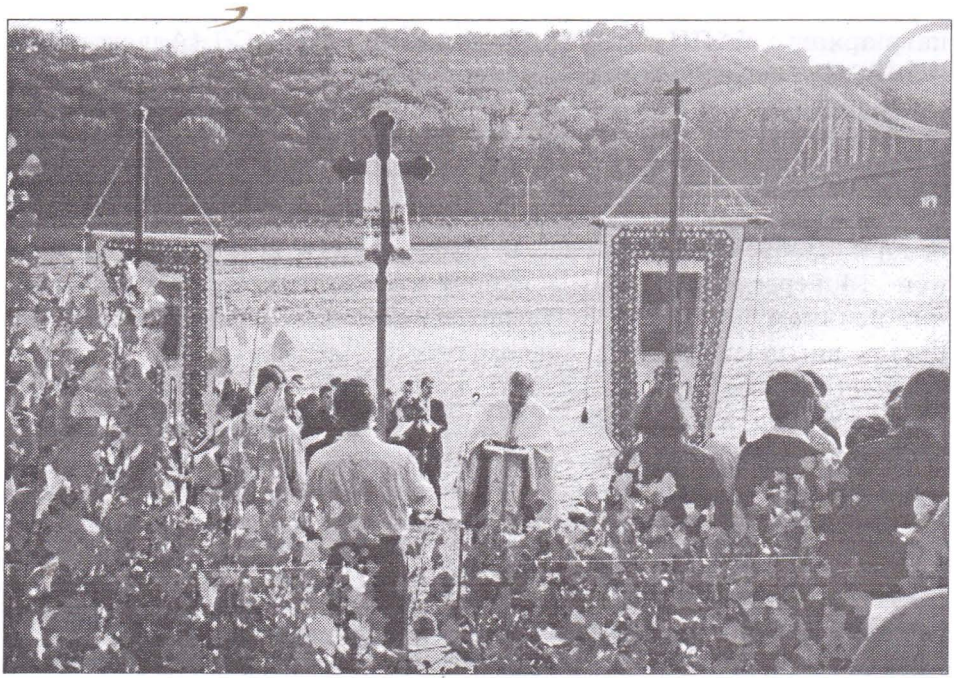

На світлині: віднова Хресної обітниці на березі Дніпра.

"Наша віра". Після доповіді Євген Сверстюк дав вичерпні відповіді на численні запитання присутніх.

В суботу, в Українському домі влаштовано свято дитячої творчості під назвою "Ми будуємо спільноту". Увечері цього ж дня відбулося урочисте закриття з'їзду.

У великому вестибюлі Українського дому поставили невеликий концерт Марійська молодіжна дружина, "Містична троянда" та тріо "Струни серця", що діють при василіянських церквах Львова. Під час заключного концерту співали переможці фестивалю, серед яких були хор "Осанна" з василіянської церкви м. Івано-Франківська і дитячий хор "Відлуння" з Дрогобича.

З'їзд завершився змістовною доповіддю голови оргкомітету Олександра Яреми.

В неділю, 19 вересня, після Святої Літургії у греко-католицькій церкві, що на Аскольдовій могилі, відслужено екуменічну панахиду за полеглих героїв Крут. Богослужения очолив і проповідь виголосив владика Василь Медвіт, ЧСВВ, екзарх Києво-Вишгородський УГКЦ.

Проведення цього з'їзду було першим великим кроком до зближення і об'єднання всіх християн України. Дасть Бог, буде подібних кроків більше.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ, учасник з'їзду

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ГОСПОДИ

Нещодавно відійшла до вічності 16-річна дівчина Собенко Зоряна, член Апостольства молитви при церкві св. Андрія, що у центрі Львова. У часі важкої недуги вона прийняла Святі Тайни з рук о. Романа Шелепка, ЧСВВ. Бабця Зоряни розповіла про те, що дівчині у сні являвся Божественний Спаситель. Зоряна відзначалася побожністю, була сумлінною студенткою приватного медичного коледжу "Монада". Рідні і друзі покійної глибоко вражені такою раптовою смертю дівчини. Пам'ять про неї назавжди збережеться у серцях рідних та знайомих.

Зеновій ФИЛИПЧУК

Все почалося, дитино, від Бога

Все почалося, дитино, від Бога
– Пісня волошки і сяйво ріки.
Стежка до церкви.
За море дорога,
Долі розсипані, наче зірки.

Місячна в небі на щастя
підкова,
Лебеді білі на синій воді...
Вся мальовнича краса
надовкола –
Божий дарунок усім і тобі.

Віночок моєї мови

Лине пісня солов'я, ніжна,
світанкова, і співуча, як моя
– українська мова.

Нею вмію я молитись,
і співати теж...
наймилішої на світі мови
не знайдеш.

Може, так мені здається,
але завше з рідних слів бачу –
як віночок в'ється всіх
відтінків й кольорів.

Чарівні казкові мальви

До маленького хлоп'ятка
завітали ангелятка.
На вікні намалювали
чарівні казкові мальви.

Синя квітка розквітає –
в хаті казочка витає.
Біла квітка розквітає –
хтось молитву промовляє.

Кольори мого прапора

Віддавна народи світу
мають власні прапори,
наче долю горду й світлу
піднімають догори!
В будь-якій чужій країні
я завжди усім казав:
– В мене прапор
жовто-синій...
це колосся й небеса.

ТИ Ж ЗНАВ!

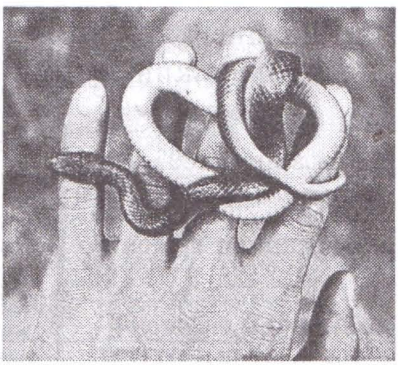

В одному індіанському племені юнаків випробовували на зрілість самотністю. Цим вони мали довести самі собі та спільноті, що готові бути справжніми воїнами.

В час випробування один з цих юнаків опинився посеред гарної квітучої долини. Оглядаючи гори, які оточували цю долину, юнак побачив одну стрімку вершину, вкриту сліпуче-білим снігом. «Поміряюся з тією вершиною», — подумав він. Він одягнув сорочку зі шкіри зубра, на плече накинув плащ і почав спинатися на гору.

Вибравшись на вершину, юнак побачив під собою прекрасні краєвиди, безмежний простір. Його серце наповнилося гордістю.

Раптом він почув біля своїх ніг дивне шелестіння. Подивився і побачив змію. Хотів відскочити, але змія заговорила:

— Вмираю... Тут надто зимно для мене, і немає поживи... Візьми мене під свою сорочку і знеси в долину.

— Ні, — відповів юнак. — Знаю вашу породу. Ти — гримуча змія. Якщо візьму тебе, ти вкусиш мене — і я помру.

— Ні! Навіть не думай так! — відповіла змія. — З тобою не буду так поводитися. Якщо мені допоможеш, не вчиню тобі жодного зла.

Юнак і далі відмовлявся, але змія вміла добре переконувати. Врешті-решт він взяв її під сорочку і поніс із собою. Коли вони вже спустилися в долину, юнак делікатно поклав її на землю. Несподівано змія скрутилася, кинулася на хлопця і вкусила його в ногу.

— Ти ж мені обіцяла! — закричав він.

— Ти ж знав, що ризикуєш, коли брав мене із собою, — сказала змія й поповзла собі геть.

Ця історія присвячена всім, хто піддається таким спокусам, як наркотики, алкоголь, розпуста тощо.

"Ти ж знав, що ризикуєш, коли брав мене зі собою". Одна приповідка каже: "Є каяття, та нема вороття". А друга: "Що посієш, те й пожнеш".

З книги Бруно ФЕРРЕРО
"Троянда також важлива"

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 27.09.99 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 53

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у
Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 257
Намір Апостольства молитви на жовтень 258
Намір Апостольства молитви на листопад 260
Кость Чавага
Апостольство молитви на Івано-Франківщині . 260
К'яра Любіх
"Слово життя" 261
Синод єпископів УГКЦ завершився 263
Витяги із звернення Синоду єпископів УГКЦ
до духовенства та вірних 264
Надія Гривнак
Село Бачів – місце Марійського паломництва . 265
Андрій Бідюк
"Прийдіть, діти, до Ісуса!" 266
Святі місії у Лавочному 267
о. диякон Миколай Ковалишин, ЧСВВ
Голосили слово Боже у Кам'янці-Бузькій 268
Святі місії у Бобятині 268
Шоста міжнародна проща вервиці 269
о. Марко Максимів, бр. Дам'ян Дутка, ЧСВВ
Новопосвячений храм на Київщині 270
Вісті з Казахстану 272
Ще один новоєрей-василіянин 273
Ольга Крак
Щоб служити Богу у згромадженні Сестер
Служебниць 274
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Свята сповідь – дорогоцінний скарб 276
Марія Мудра
Свідки Єгови – вовки в овечій шкурі 278
о. Роман Каспришин
За вірність Богові і Україні 279
Богдан Бендзар
о. Севастіян Войтович, ЧСВВ 280
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
З'їзд християнської молоді у Києві 283
Поетична сторінка 286
Бруно Ферреро
Ти ж знав! 287

На обкладинці: святий апостол Лука
Робота і художнє оформлення
Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "Літера Ж"

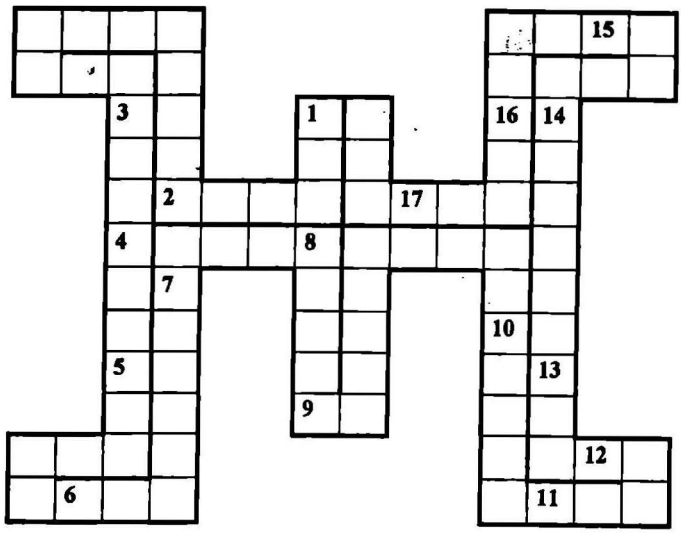

1. *Граф, на кошти якого було встановлено статую Матері Божої в центрі Львова у 1862 році.*
2. *Посвята родин Пресвятому Ісусовому Серцю.*
3. *Один із учнів Ісуса.*
4. *Божа чеснота.*
5. *Моління зі співом.*
6. *Подія з життя Ісуса Христа, Діви Марії, про яку ми роздумуємо під час молитви на вервиці.*
7. *Символ святості.*
8. *"До Зарваниці ми всіма шляхами несли в серцях надію і ..."*
9. *Назва одного з Львівських театрів.*
10. *Ім'я дівчинки, якій з'явилася Мати Божа у Фатімі.*
11. *... Господній благовістив Пречистій Діві.*
12. *Містечко у Франції, де народилася Бернадета Субіру.*
13. *Один з популяризаторів молитви на вервиці.*
14. *"Потому Ти ... вибрала на дім, щоб ласки розлити обильні нам всім" (з пісні до Матері Божої Крехівської).*
15. *"Веде до потоку маленьке дівча, аж ...звіщає, що хвиля свята" (пісня до Божої Матері Люрдської).*
16. *Один із дарів Святого Духа.*
17. *"Тобі кланяєсь, Пречиста Зоре, земля, і небо, поле і ..." (пісня до Божої Матері Фатімської).*

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м.Львів

ОСОБЛИВУ НАБОЖНІСТЬ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ХРИСТИЯНИ ЦІЛОГО СВІТУ ВИЯВЛЯЮТЬ У ЖОВТНІ, ЯКИЙ НАЗИВАЮТЬ "МІСЯЦЕМ ВЕРВИЦІ". З ЦЬОГО ПРИВОДУ ПУБЛІКУЄМО 15 ТАЇНСТВ, НАД ЯКИМИ РОЗВАЖАЄМО ПІД ЧАС МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ:

Радісні таїнства (у понеділок і четвер)

1. *Пречиста Діва Марія непорочно зачала Господа нашого Ісуса Христа.*
2. *Пречиста Діва Марія, відвідуючи Єлизавету, носила Господа нашого Ісуса Христа.*
3. *Пречиста Діва Марія породила Господа нашого Ісуса Христа.*
4. *Пречиста Діва Марія принесла Господа нашого Ісуса Христа у церкву.*
5. *Пречиста Діва Марія Господа нашого Ісуса Христа в церкві знайшла.*

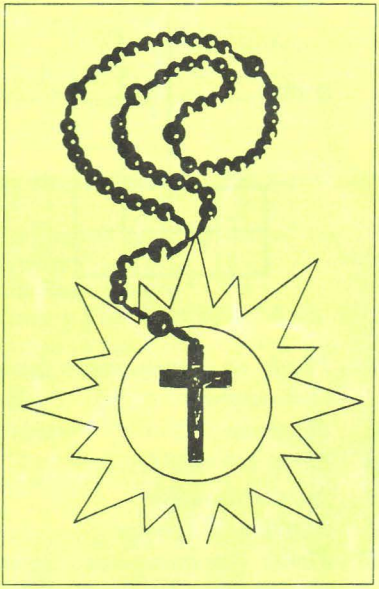

Страсні таїнства (у вівторок і п'ятницю)

1. *Господь наш Ісус Христос кривавим потом заливався.*
2. *Господа нашого Ісуса Христа бичували.*
3. *Господа нашого Ісуса Христа терням вінчали.*
4. *Господь наш Ісус Христос хрест двигав.*
5. *Господа нашого Ісуса Христа розп'яли.*

Славні таїнства (у середу, суботу і неділю)

1. *Господь наш Ісус Христос воскрес із мертвих.*
2. *Господь наш Ісус Христос вознісся на небо.*
3. *Господь наш Ісус Христос зіслав нам св. Духа.*
4. *Господь наш Ісус Христос до неба взяв Пречисту Діву Марію.*
5. *Господь наш Ісус Христос в небі вінчав Пречисту Діву Марію.*